

ÚVOD

MOJE CESTA – MŮJ OSOBNÍ PŘÍBĚH

I.

Nejhorší, co se může přihodit osobě s mimosmyslovým vnímáním, s pozorovacími schopnostmi intenzivnějšími než u „normálních“ občanů a s hledající myslí, příliš aktivní pro pohodlí lidí v jejím okolí, je žít v nevědomosti o svém stavu. Pokud se tak stane, mohou tyto osoby v nejhorším případě skončit za zdmi psychiatrické léčebny s pocitem zmatku, nepochopení a depresí. Stávají se také snadnou kořistí sekt a manipulátorů.

Před několika lety jsem navštívila muže hospitalizovaného v psychiatrické léčebně. Lékaři mu diagnostikovali depresivní poruchu. Zatímco jsme spolu rozmlouvali ve společenské místnosti, pocítila jsem za sebou něčí přítomnost. Otočila jsem se a spatřila mladou, krásnou ženu. Mohlo jí být tak devatenáct let. Byla v místnosti v doprovodu několika dalších pacientů. Mluvili a kouřili, minuli nás a posadili se kousek od nás.

Zatímco jsem pozorovala tuto dívku, můj kamarád podotkl: „Ubohé dítě, myslí si, že je Čarodějka.“

Odpověděla jsem: „Pokud si to myslí, tak nejspíš Čarodějka je.“

Kamarád se na mě nejprve zmateně podíval, a pak se rozesmál: „Mýlíš se, Inelie! To dítě je blázen, ztratilo rozum, má o kolečko víc, jestli víš, co tím myslím.“

Věděla jsem naprosto přesně, co tím myslí. A to se stalo na přelomu nového tisíciletí.

Dívka vyrostla jako my všichni v rodině a společnosti, která zcela ignorovala podstatu jejího daru. V jiné době, na jiném místě, by se stala léčitelkou, šamankou, medicínskou ženou, médiem, hrdinkou – nebo by také mohla být upálena na hra-nici.

Když jsem se do léčebny následující víkend vrátila, dívka seděla na schodišti a řekla: „Čekala jsem na tebe. Věděla jsem, že dnes přijdeš. Viděla jsem tě minulý týden, jak mluvíš se svým kamarádem. Jen jsem ti chtěla říct, že jsi tou nejkrásnější osobou, kterou jsem v životě viděla.“

„Vím, kdo jsi,“ dodala. „Jsi anděl, co přišel z nebe, aby mi pomohl.“

„Ne“, řekla jsem. „Jsem stejná jako ty. Jsme stejné.“ V tu chvíli se lehce odsunula stranou. Společně jsme pocítily, jak můj přítel přemýšlí, kde jsem.

„Radši za ním běž. Je to dobrý chlap, trochu vyřízený, ale nikomu by neublížil.“

„Ano, já vím,“ řekla jsem a odešla nahoru po schodech.

Nerozloučily jsme se, nebylo to potřeba.

Nemohla jsem pro tuto dívku nic udělat. Byla už mimo můj dosah pomoci. Navíc se z tohoto stavu musela dostat sama, pouze ona sama. Pro člověka s těmito dary je bohužel těžké být pod vlivem drog, či „léků“, jak jim lékaři raději říkají. Znamená to pro ně totéž jako být mrtev.

Často na ni myslím. Kdykoliv se modlím, posílám jí energii a modlím se, aby znovu našla svou cestu i sílu a našla nástroje, které jí pomohou být sama sebou a používat své dary, a dají jí schopnost přežít v naší společnosti. Avšak byla opravdu Čarodějkou?

Stará Čarodějka mi jednou řekla: „Každá žena, která má strach z ohně nebo je ohněm fascinována, byla v minulém životě upálena na hranici. Být jednou Čarodějkou znamená být Čarodějkou navždy.“

To může být pravda. Mnoho lidí si myslí, že naše schopnosti a zájmy jsou výsledkem minulých životů.

Čarodějka je někdo, kdo následuje pohanské náboženství, miluje Matku Zemi a zařikává. Tato dívka se nazvala Čarodějkou kvůli nedostatku informací. Byla za své schopnosti pronásledována a potrestána. Pravděpodobně měla vzpomínku z minulého života, že byla Čarodějkou. Byla patrně také tak svou rodinou označena a pokusili se ji „vyléčit“ nejprve pomocí kněze, potom lékaře.

Jak můžeme zjistit, co jsme zač? Máme zvláštní zodpovědnost za ty, kteří tyto schopnosti nemají?

Říká se, že všichni lidé, se kterými se v tomto životě setkáme, jsou zde proto, abychom se od nich něco naučili nebo se rozpomenuli. Pokud se dostáváme do kontaktu s Čarodějkami nebo přírodními náboženstvími spjatými s uctíváním Země a téma s námi rezonuje, pak to může být naše cesta. Pokud máme rádi příběhy o superhrdinech v komiksech a filmech a snažíme se schopnosti rozvíjet, pak to je důležitý klíč k tomu, proč tady jsme.

Někdy je cesta opačná: máme schopnosti, a pokud máme i silnou touhu je rozvinout, narazíme na školy, organizace či náboženství, které je učí. Někdy se spokojíme s tím, co nám nejvíce vyhovuje, a omlouváme určité aspekty organizací nebo osob, které s námi nerezonují.

Uvědomte si ale, že záměrem lidí, organizací či náboženství podporujících a učících mimosmyslové vnímání nemusí být vždy váš vlastní rozvoj a dobro. V učení a rozpomenutí nám nemusí pomoci a dokonce nám mohou zabránit v úkolu, který jsme sem přišli vykonat. Pokud nejsme dostatečně silní a informovaní, opravdu nás zastaví. Tato kniha ukazuje, že tyto schopnosti jsou skutečné, a dále vás provede džunglí, která se před námi otevře, když své schopnosti ukážeme a snažíme se je ve společnosti rozvíjet.

Rodiče děvčete z nemocnice ji nepodpořili v učení a rozpomenutí. Chtěli ji zastavit při rozvíjení jejích schopností. Musíme být moudří v tom, komu, kdy a kde ukážeme svou sílu, a také s kým budeme spolupracovat při jejím vývoji.

Od roku 2000, kdy jsem tuto dívku potkala v psychiatrické léčebně, se energie lidstva posunula kupředu. Možná, že se dívka nakonec odstěhovala od rodičů a lékařů, kteří ji chtěli zastavit. Snad se z této pasti osvobodila. Možná o ní a o její cestě z místa, kde byla obklopena lidmi bez dobrých úmyslů, ještě jednoho dne uslyšíme.

Máme-li tyto schopnosti a chceme-li je rozvíjet, patrně si dáme – nebo nám bude dána – určitá nálepka. Snad už jste se rozhodli nebo tušíte, odkud

pocházíte, víte, které označení vás nejlépe vystihuje, i důvod, proč vás toto téma zajímá. Na stránkách této knihy si budete moci ověřit své vědění a lépe se připravit pro vjezd na dálnici mimosmyslových schopností.

Takže, kromě toho, že jste Čarodějka, jak byste dále popsala své zájmy a schopnosti?

Bez ohledu na to, jaké jsou vaše zájmy, jedna věc je jistá: pokud čtete tuto knihu, jste odlišní od naprosté většiny lidí.

Byli jsme jiní jako děti, jiní ve škole, na univerzitě (pokud jsme vydrželi tak dlouho ve vzdělávacím systému), jiní kamkoliv jsme šli, jiní v každé skupině, jíž jsme byli součástí... Pokud jsme tedy vůbec kdy byli součástí nějaké skupiny.

Někteří z nás se snažili být „normální“, velmi usilovně se snažili mít stejné hodnoty a zájmy jako ti ostatní „normální“, a popřeli veškeré schopnosti, které měli. To pochází z všeobecného pocitu odmítnutí ze strany společnosti k něčemu a někomu, kdo je odlišný. Někdy je toto odmítnutí docela nebezpečné pro naše duševní a fyzické zdraví nebo společenské postavení.

Ještě před deseti lety bylo běžné pohlížet na všechny lidi se zvláštními schopnostmi jako na Čarodějnice, zlo, ohyzdné lidi, uctívače ďábla. Takhle lidé běžně mysleli. V současné době, přestože stále existují lidé a země pohlížející na tyto schopnosti se strachem a nechutí, se mění směr. Nová generace je více otevřena všemu nadpřirozenému.

Obrovský zájem i integrace mimořádných schopností přicházejí současně se společenským varováním. Můžete to vidět v závěru většiny televizních pořadů a knih, které zachycují tyto dovednosti nebo magické schopnosti. Ve většině moderních televizních pořadů nebo filmů se lidé, kteří vládnou těmito schopnostmi, schovávají a neprojevují se, protože „normální“ lidé se jich bojí a snaží se je zabít nebo zavřít. Pořád ten starý příběh, jen v jiném kontextu.

V novém tisíciletí stále ještě existují některé státy a země, které zakazují cokoli spojeného s magií nebo mimosmyslovým vnímáním, včetně fiktivních knih, filmů a televizních pořadů.

Samozřejmě se jedná o zobečněné pohledy: ne každý téma vidí černobíle.

Musíme jít naší cestou plně vědomí: uznat a rozvíjet své schopnosti. Sem patří i rozpoznat, proč je máme a s jakou skupinou, osobou nebo organizací se nejvíce ztotožňujeme. Když doopravdy pracujeme na našich schopnostech, nejenže nám to pomůže najít ostatní, s nimiž můžeme sdílet naše putování, ale ukáže nám to také cestu nejmenšího odporu.

Existují důkazy!

Například, někteří z nás pociťují stesk po domově, chuť a touhu po znovuspojení s hvězdami. Necítíme se ztotožnění s čarodějnictvím, věštcí či kouzelníky, i když nás téma mohlo v určitou dobu přitahovat. Tíhneme spíše ke sci-fi a zkoumání vesmíru. Mohli bychom být povoláni k prozkoumání kontaktů s E.T., channelingu a systémů víry.

Možná jste dítětem, které přišlo z kosmu. Jsou často nevinní ve styku se zlem, jsou snadnou kořistí energií a životních „upírů“ a věří v to nejlepší v lidech.

Už jste někdy leželi v posteli a pokoušeli se telepaticky komunikovat s těmi „tam nahoře“, aby přišli a vzali vás do své vesmírné lodi? Drželi jste někdy v noci rozsvícenou baterku a mířili s ní na oblohu, vysílali signály, aby mohli vidět, kde jste?

Možná se však ztotožňujete s Čarodějkami, se vším, co je spojeno s magií.

Někteří z nás nosí černou barvu. Emočně se nás dotkne pohled na kouzelné hůlky a magické předměty. Už jste někdy hledali „zvláštní knihy“ se silou kouzel? Zajímala vás síla přebývající v podivně vypadajících kamenech a silových slovních spojeních? Vlastníte celé sbírky knih o Čarodějích a dalších kouzelných tvorech?

Možná je vaše cesta spojena se Zemí více než s kouzly.

A co zvířecí průvodci? Přemýšleli jste někdy, který z nich je váš? Chodíte do lesa a odloučených oblastí a vnímáte tam elementály? Stromy s vámi rozmlouvají, zvířata vás zdraví a pře-dávají vám vzkazy? Sbíráte krystaly, kameny, klacky a další přírodní předměty, protože máte pocit, že jsou pro vás něčím zvláštní?

Je možné, že jedno z výše řečeného s vámi opravdu zarezonovalo. Je možné, že do určité míry rezonovalo vše.

A je velmi pravděpodobné, že budete vždy „vědět“, že jste jiní než ostatní lidé na této planetě.

Existují určité vlastnosti, které nás oddělují od zbytku lidstva. Ať už jsme přitahováni zemskými náboženstvími, rostlinami, elementy, krystaly, magií či hvězdami a sny o létání do vesmíru, je pro nás stále ještě běžné pátrat po poznání naší podstaty a místa původu. Důvod, proč jste si koupili tuto knihu, je pravděpodobně ten, že víte, že jste jiní, a máte duši, která hledá. Pravděpodobně hledáte odpovědi k nalezení nejlepší cesty, k empowermentu a seberealizaci, a k rozvinutí svých schopností.

Objevujeme se v různých formách. Někteří z nás mají „nadpřirozené schopnosti“, někteří nikoli... zatím. Někteří se nazývají Čarodějkou nebo dítětem z hvězd, jasnovidcem nebo léčitelem a šamanem, jiní si žádné označení nedávají. Jmen, ze kterých lze vybrat, je mnoho a my se podíváme na některá z nich v této knize.

II.

Jedno mají lidé s mimořádnými schopnostmi společné: vydávají se cestou sebepoznání a sebemistrovství.

Má cesta začala, když jsem byla velmi malá. Tou dobou jsem samozřejmě nic netušila.

Mou první vzpomínkou v tomto životě po vstupu do těla bylo, jak plně vědomé individuuum učí mé malinké dětské tělo pohybovat paží tak, jak chci, zatímco lidé okolo mě mluví cizím jazykem, který jsem dosud neovládala. O několik let později, když jsem byla ještě malé dítě, během návštěvy domu mých prarodičů rodina poprvé zaznamenala mé zvláštní schopnosti. Dům byl postaven mými prarodiči na přelomu 20. století a byli v něm vychováni můj dědeček i otec.

Dům byl vždy plný: byli v něm prarodiče, rodiče, můj bratr a sestra, mé tety, dva zaměstnanci a další lidé, kteří přicházeli a odcházeli. Někteří lidé byli zvláště oblečení – muži měli podivné kalhoty a klobouky, ženy dlouhé naškrobené šaty.

Byla jsem nejmladší z vnoučat a často jsem si hrála v koutě, zatímco se dospělí a moji starší sourozenci bavili. Sledovala jsem, co se děje: byla jsem pozorovatelkou. Dívala jsem se, jak lidé přicházejí a odcházejí, povídají si a pracují.

Jednoho dne, když jsem seděla na pohovce v pokoji s pianem, prošla kolem mě žena. Její dlouhé šaty mě o pár centimetrů minuly a já se natáhla, abych se jich mohla do-tnout. Žena popošla ještě o kousek dál, a pak se zastavila. Podívaly jsme se na sebe. Odvrátila se a znovu se podívala. Stále jsem na ni hleděla.

„Dobrý den drahoušku,“ řekla mateřským způsobem.

„Dobrý den,“ odpověděla jsem.

„Kdo jsi?“

„Inelie.“

„Ke komu patříš?“

Chvilku jsem o té otázce přemýšlela. Vlastně jsem ani nevěděla, co znamená.

„Kdo jsou tvoji maminka a tatínek?“

Otázka se mi zdála hloupá, ale musela jsem odpovědět.

„Maminka je moje maminka a tatínek je můj tatínek,“ odpověděla jsem a přemýšlela, proč se ta žena vůbec ptá.

„Ale jaká jsou jejich jména, drahoušku?“ řekla.

Povzdechla jsem si. „Maminka a tatínek“.

„Kolik je ti let?“

Vytáhla jsem ruku a ukázala jí tři prsty.

„Aha,“ řekla, „už chápu.“

Přešla ke mně a sedla si vedle mne.

„Sednu si tady, abys mi mohla ukázat, kdo je tvá maminka a tatínek, až projdou kolem.“

„Dobrá,“ řekla jsem a čekaly jsme.

Zatímco jsme čekaly, vysvětlila mi, že lidé mají jména, kterými jsou známí – jména, která používají dospělí, když spolu hovoří. Dlouho jsem o tom přemýšlela a snažila si vzpomenout, zda na maminku a tatínka lidé volali jmény. Popravdě řečeno jsem si toho nikdy nevšimla.

Nakonec prošel okolo můj otec a já na něj ukázala. „To je tatínek“.

„Ach,“ řekla a zvědavě se na mě podívala, „to je Paddy, můj vnuk. Já jsem tvá prababička, matka tvého dědečka.“

To mě opravdu překvapilo. Nevěděla jsem, že dědečkové měli matky.

Strávily jsme spolu hodně času. Ukázala mi celý dům a povídala mi příběhy z doby, kdy byl můj dědeček i otec ještě dítětem. Sdílela se mnou jejich letitá dobrodružství, podrobnosti z jejich životů i důležité události. Také mi ukázala hračky, které byly ztraceny nebo skryty desítky let.

Během večeře, což byla jediná chvíle, kdy se celá rodina sešla pohromadě na jednom místě, jsem začala rozprávět se svým dědečkem o událostech, které se staly, když byl malý.

Když se mě zeptal, jak to vím, řekla jsem mu, že mi o něm vše řekla jeho matka. Celý stůl zmlkl.

Moje babička prolomila mlčení pokáráním, abych si nevymýšlela a jedla večeři. Můj dědeček se na mě podíval a zeptal se, jak jeho matka vypadala. Byla jsem rozrušená a nechápala jsem, proč se všichni zdají být naštvaní. Velmi jsem se snažila prababičku popsat. Dědeček se poté postavil čelem k mé babičce a vykřikl: „Říkal jsem ti, že jsem v této části domu viděl mou matku!“

„Ničemu z toho nevěřím. Někdo to tomu dítěti nakukal,“ odpověděla moje babička, upírajíc na dědečka vyčítavý pohled.

„Ne, je to pravda,“ řekla moje teta. „Sledovala jsem ji, mluvila dlouho s někým neviditelným. Bylo to děsivé.“ Celý stůl oživil a začala hádka.

Ani mě nenapadlo, že je moje prababička tou dobou už po smrti. Odmítala jsem tomu věřit. Když jsem dospěla a musela vyřešit dědictví, při vyhledávání dokumentů jsem uviděla její úmrtní list datovaný do roku 1942. Já jsem se narodila v roce 1966.

Během mého dospívání jsme se přestěhovali do Anglie a já jsem začala zkoumat schopnost vidět mrtvé. Přestala jsem je vidět, když mi bylo pět let, ale vnímala jsem je, „věděla“, co chtějí sdělit nebo co cítí. Musela jsem zjistit víc.

Když jsem dospívala, neexistoval internet a v místní knihovně a knihkupectví nebylo k dispozici mnoho knih na téma posmrtného života. Jediné knihy, které jsem našla, byly autobiografické zápisky Doris Stokesové o jejích zkušenostech s „druhou stranou“.

Přečetla jsem všechny svazky a poprvé jsem se cítila ztotožněná s někým, kdo zná to, co jsem znala i já. Už jsem se necítila sama. Opravdu jsem milovala vše, co Doris sdílela, a pomohlo mi to lépe pochopit, jak tyto jevy fungují. V mém životě byla závanem svěžího vánku.

V roce 1997, v mých třiceti letech, jsem se vrátila do rodinné vily v Chile, do domu, kde jsem se setkala s duchem své praba-bičky. Zůstala jsem tam dva roky. Svou prababičku jsem již nespátřila, ale vycítila jsem přítomnost lidí, kteří tam nebyli přítomni tělem.

*

Druhou schopností, kterou jsem během svého života zkoumala, byla **schopnost předvídat budoucnost**.

Tato schopnost se náhodně objevovala, když jsem byla malá, a byla zcela mimo mou kontrolu. Měla jsem sny, které se splnily. Jindy jsem prostě věděla, co se komu stane. Když jsem měla vidění, bylo to znepokojující. Nebylo, čím bych je zastavila nebo něco udělala.

Někdy jsem ani nemohla varovat lidi: i když jsem měla možnost, něco mi říkalo „nedělej to“.

Abych pro schopnost předvídání našla uchopitelnější formu, kterou bych mohla použít jako nástroj, začala jsem se učit tarot.

Věštění a předvídání jsou další žádané dovednosti, které vyžadují pochopení.

Mým hlavním problémem byla nejistota, zda budoucnost předvídám, nebo zda způsobuji, aby se věci děly. Potom mi pomohl jistý muž vyslovením několika jednoduchých vět.

Bylo mi patnáct let a navštívila jsem jednoho ze svých nejlepších přátel. Zůstala jsem přes noc. Druhý den ráno jsem se probudila po dalším z rušivých snů, o němž jsem věděla, že se stane.

Skličená a v depresi jsem sešla do kuchyně na snídani. Otec mého kamaráda byl zaneprázdněn její přípravou. Rodina byla početná, trvalo dlouho uvařit pro každého. Během smažení párků a toastování chleba se ke mně otočil a řekl: „Nezpůsobíš, že se to stane. Osoba schopná předvídat budoucnost nezpůsobí, že se události stanou. Pokud takhle budeš přemýšlet, pak skončíš stejně jako já – napůl mrtvá“.

Byla jsem ohromená. Věděl, co prožívám.

Usmál se, vypnul plynový hořák s párky i toustovač, sedl si vedle mě a chytil mě za ruku.

„Jsi malá Čarodějka,“ řekl. „Vnímáš, co jiní nevidí, a to tě může zničit, pokud se nenaučíš s tím zacházet.“

Vyprávěl mi, jak si myslel, že se zbláznil, jak chtěl zničit svoji schopnost předvídat. Domníval se, že zapříčinil věci, které se staly. Pak našel perfektní pomůcku, jak zastavit všechny jasnovidecké schopnosti: alkohol. Jako mladý muž se rozhodl upít k smrti. Snažil se o to několik let. Jednoho dne se probudil v nemocnici. Poslední, na co si pamatoval, bylo, že žil na ulici a vypil vše, co mu přišlo pod ruku. Chtěl, aby svět zmizel a on ho nemusel vnímat. Nemohl se pohnout.

Lékař mu sdělil, že jeho játra jsou několikanásobně zvětšená oproti normální velikosti a že pokud chce vůbec přežít, bude mu muset alespoň polovinu odoperovat. „Mohu provést operaci a pokusit se zachránit co nejvíce z vašich jater, ale je pravděpodobné, že operaci nepřežijete. Proto chci teď od Vás slyšet, zda to vůbec bude mít smysl. Je tady mnoho lidí, kteří potřebují lékařskou péči, a pokud máte v plánu pokračovat po operaci v pití, nebudu se obtěžovat, abych Vám pomohl. Musíte se rozhodnout. Chcete žít, nebo zemřít?“

Trvalo léta, než se jeho tělo plně zotavilo. Čím byl zdravější, tím více se jeho schopnosti zlepšovaly. Tentokrát ale vyhledal vedení.

„Teď už je to jiné, než když jsem byl dítětem,“ řekl mi. „Svět se mění. Už najdeš, co potřebuješ vědět. Vše, co pro to musíš udělat, je, že se budeš ptát a hledat. Pokud však nechceš hledat odpovědi a rozhodneš se žít v nevědomosti, pak bude tvá budoucnost bezútěšná.“

Samozřejmě skutečnost, že mě nazval Čarodějkou, mě v té době dost naštvála. Ve světě, kde jsem žila, byly Čarodějky děsivě vypadající staré ženy, které šly po princeznách. A já chtěla být princeznou.

Nikdy jsme už o těchto věcech nemluvili. O pár let později jsem se přestěhovala a ztratili jsme kontakt.

Většina z nás dokáže předpovědět budoucnost. Cítíme věci. Zažíváme momenty, které jsme už prožili – chvíle „djà vu“, což ve francouzštině znamená doslova „už viděno.“ Prostě víme, když se má něco stát.

Otázkou je, co s tím uděláme? Jak nám to může pomoci? Jak to může pomoci lidem, kterých se vidění týká? A to je něco, na co si my všichni musíme najít odpověď.

*

Telepatie je také schopnost, která byla v mém životě předmětem sporu. Používala jsem ji tak přirozeně, jako bych používala telefon. Pak se na pár let vytratila, aby se zase vrátila, když bylo potřeba.

Už se vám někdy stalo, že jste věděli, kdo zavolá, ještě předtím, než telefon vůbec zazvonil? Už jste si někdy vzpomněli na přítele, který se vám vytratil ze života, a později téhož dne jste se neplánovaně potkali na ulici? Už jste věděli, co se někdo chystá říct nebo kdy se na vás někdo podívá na ulici?

To je telepatie.

Telepatie byla mou druhou přirozeností, ale nechávala jsem si ji pro sebe, a to především proto, že většině lidí přijde divné, když odpovídám na jejich otázky dříve, než je vysloví. Nemohu telepaticky komunikovat s kýmkoliv: komunikuji s lidmi, kteří tuto schopnost také mají, s těmi, kdo vysílají své emoce a myšlenky velmi hlasitě, nebo s lidmi, se kterými mám blízký vztah.

Telepatii jsem aktivně používala počátkem 90. let, když jsem žila v Irsku. Přestěhovala jsem se tam s manželem a třemi malými dětmi. Všichni naši příbuzní byli buď v Anglii, nebo ve Španělsku, a tak jsme dostali tučný telefonní účet. Telefonní společnost nám povolila linku pod podmínkou pouhého přijímání hovorů.

Zpočátku to byl problém, protože jsem nemohla zavolat svým přátelům, abych si s nimi domluvila schůzku nebo se jich na něco zeptala. Každý, kdo má malé děti, ví, jaká je to pohroma.

Takže jsem se s nimi spojila pomocí telepatie a požádala je, aby mi zavolali. Tyto rozhovory byly velmi vtipné: zavolali mi, aniž by věděli proč, ale vždycky jsem jim sdělila něco důležitého. Tak to trvalo několik měsíců, dokud si jedna z mých přítelkyň neuvědomila, že zavolala pokaždé, když jsem pro ni měla zprávu. Řekla mi, že mě uviděla ve své mysli a viděla sebe samu, jak mi telefonuje. Když se o tom zmínila kamarádce, která byla tou dobou u nás na návštěvě, řekla to samé. Přiznala jsem se, ale pak už tento telepatický vzkaz „Zavolej mi“ nikdy s těmito přítelkyněmi nefungoval.

Začala jsem tedy zanechávat přátelům „zprávy“ na jejich telefonu. Tou dobou už jsem měla telefon, který fungoval. Jinými slovy, zavolala jsem jim, a když neodpověděli, představila jsem si, že ví, že volám já, a oni telefon zvedli. Tento malý trik funguje pokaždé. Spousta mých přátel tehdy nemělo záznamník nebo mobilní telefony.

*

Schopnost pohybovat předměty silou mysli – **telekineze** – je jednou ze schopností, kterou mladí lidé chtějí ovládat.

Zamlada jsem byla docela mistr: mohla jsem nechat spadnout obrázky ze stěny, pohybovat keramickými soškami na policích, nenechat sklo, aby se rozbilo, když dopadlo na podlahu. Stručně řečeno, dokázala jsem spoustu maličkostí.... Tato schopnost zmizela na celá léta, aby se vrátila v mírnější, ale užitečnější formě, když jsem dospěla.

Dostávám mnoho dopisů od lidí, kteří chtějí vědět, jak se mohou naučit komunikovat s mrtvými, vidět budoucnost, telepaticky komunikovat, pohybovat objekty silou mysli Chtějí také vědět, co tyto a další schopnosti znamenají, a jak mohou zjistit, zda je mají.

Jiní chtějí vědět, zda potřebují mít tyto schopnosti k tomu, aby se stali Čarodějkou či Čarodějem. Zájem byl probuzen názvem původního článku a této knihy, otázkou „Jsi Ča-roděj/ka?“

Knihy podrobněji prozkoumává známé mimosmyslové schopnosti a nabídne vám jednoduchá cvičení, která si můžete udělat, abyste zjistili, zda je máte, a rozvíjeli je. Navrhne vám, jak je můžete použít.

Nicméně kniha se zabývá především tím, co znamená být odlišný? Proč jsou někteří z nás přitahováni systémy hodnot a filozofickými nebo vědeckými institucemi a znalostmi, které obhajují sílu mysli vůči hmotě? Jaké jsou důvody pro naše bytí na této krásné modré planetě? Jaké jsou rozdíly mezi různými systémy víry a co v nich můžete najít?

Také vám ukáže, že i když možná nemáte žádné mimosmyslové schopnosti, můžete je rozvinout.

Tato kniha má být součástí vaší cesty za poznáním. Při pohledu na cesty, které prošlapali ostatní, se i vy můžete dostat na místo, odkud jste kdysi přišli. Můžete následovat cesty již vyšlapané cesty druhými lidmi, nebo následovat svoji vlastní cestu.

Tato kniha je rozdělena na tři hlavní části. Vzhledem k rostoucímu zájmu o věci týkající se magie se v první části zaměříme na definici, co dělá Čarodějkou Čarodějkou, co je čarodějnictví a co je magie. Druhá část se zaměří na způsob, jak si můžete začít otevírat tuto cestu ve svém životě, rozhodnout

se, zda se chcete stát Čarodějkou, nebo zda budete následovat jinou cestu. Vnímám to tak, že všechny cesty nás mohou dovést na stejné místo, ale za použití různých jazyků, odlišné sady nástrojů a cestování skrze rozličné krajiny. Je také pravda, že mnohé z těchto cest pro vás představují pouze část vaší cesty. A jiné cesty jsou tak přitažlivé, že jsou samy o sobě cílem spíše než nástrojem ke skutečné cestě a dosažení konečné mety.

Tato kniha vám poskytne několik metod, které můžete při hledání použít, stejně tak jako několik praktických rad na základě životních zkušeností. Rady mají za cíl udržet vás v bezpečí a zůstat sám k sobě pravdivý.

V žádné části knihy není jakékoliv spojení ke konkrétní skupině, náboženství nebo dogmatu. Jde především o knihu, která prozkoumává magii a čarodějnictví bez předsudků. Usiluji o výzkumný přístup, který vám poskytne dostatek informací, abyste si sami vyhodnotili, zda se jedná o to, co jste hledali. Podíváme se také na jiné systémy víry a náboženství. Ty budou shrnuty za účelem rozšíření pole působnosti a informačních prostředků.

Ve třetí části je příloha s informacemi, které obsahují osobní příběh, slovníček pojmů a bibliografii – tituly doporučených knih a odkazů pro další studium.

Tato kniha si rovněž klade za cíl ukázat, že nejste sami. Na světě existují miliony lidí stejných jako vy. Jste nesmírně hodnotní! Už jen skutečnost, že jste schopni podívat se ZA materiální realitu, je mimořádná.

Mne osobně inspirovaly tři ženy, každá svým jedinečným způsobem: má sestra Ximena Ahumada Avila, umělkyně, Čarodějka a léčitelka, má teta Yuly Avila Molina, médium, mystička a léčitelka, a má přítelkyně Ana Arrate, astroložka, kouzelnice a kartářka. Jejich pohled jsem v citacích zahrnula do textu.

A to nejdůležitější: Tato kniha si klade za cíl odpovědět na otázku: „Jsi Čaroděj/ka?“

*